

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/4/2021
Identifikačné číslo spisu:	9520100207
Dátum vydania rozhodnutia:	13.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9520100207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2022 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci obžalovaného G. M. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného G. M. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/28/2020 z 19. apríla 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného G. M. s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznal rozsudkom, sp. zn. BB-3T/28/2020 z 19. apríla 2021, obžalovaného G. M. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v bode 1/ a obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v bode 2/ a v bode 3/, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe že:

1/ v presne nezistený deň mesiaca február roku 2010 v poobedňajších hodinách, na adrese U. N., E.. X/XX, v byte č. XX potom, ako mu jeho družka poškodená E. U., nar. XX. C. XXXX, O. W. naposledy trvale bytom L., W. oznámila, že s ním už nechce žiť a chce si zobrať ich spoločného syna G. G.. M., nar. XX. O. XXXX so sebou do W. a bude od neho požadovať vysoké výživné, túto úmyselne usmrtil v obývačke tohto bytu, nakoľko sa mu nepodarilo ju presvedčiť aby ostala s ním, a to tým spôsobom, že počas súložu s ňou v tzv. misionárskej polohe, držal poškodenú oboma rukami za krk, počas piatich minút ju škrtil aj napriek tomu, že sa poškodená bránila škriabaním ho po tele, až do momentu ako ucítil, že jej v krku niečo prasklo a následne sa jej tela zbavil tým spôsobom, že ho obliekol do jej vecí a telo vložil do tašky na zips z nepremokavého nylonu o veľkosti asi 80 až 100 litrov, následne túto tašku naložil na konštrukciu do kočíka a takto ju previezol asi 300 metrov od bytového domu do záhrady, ktorú užíval, dal ho na hromadu dreva, ktorú zapálil a telo poškodenej spálil,

2/ v presne nezistený deň v letných mesiacoch roku 2011 v čase asi o 22:00 hod. potom, ako M. L.

poskytol neznáme tabletky na spanie za účelom, aby ich podala poškodenému A. D., nar. XX. K. XXXX a zavola mu, čo aj menovaná v uvedenom čase urobila, s vopred uváženou pohnútkou usmrtiť poškodeného, prišiel do bytu č. XX v U. N. na ul. C.. L.. XX, kam ho pustila M. L., následne obžalovaný G. M. poškodeného A. D. myselne usmrtil, a to tým spôsobom, že vošiel do obývačky a po vzájomnom fyzickom konflikte ho pomocou lanka alebo šnúrk, kľáčiac na ňom, zaškrtil. Jeho telo preniesol do kúpeľne, kde ho položil do vane a na druhý deň telo polámal a rozrezal tak, aby sa zmestilo do strečovej fólie a cestovného kufra patriaceho poškodenému, priestor vyčistil dezinfekčnými prostriedkami, následne zobral kufor s telom poškodeného A. D. a pešo, v snahe vyhýbať sa centru mesta, s ním prešiel do svojej záhrady, kde po príchode vykopal v jej priestoroch jamu hlbokú asi 50 cm, kam vložil kufor s telom poškodeného a tento zahrabal hlinou a asi po jednom až dvoch týždňoch sa vrátil do záhrady, aby sa zbavil tela poškodeného tým spôsobom, že ho spálil,

3/ v presne nezistený deň mesiaca jún alebo júl 2012, v obývačke na D. poschodí domu v O. Q.. XXX, s vopred uváženou pohnútkou v snahe zbaviť sa poškodenej G. R., nar. XX. O. XXXX, aby sa k nemu mohla nasťahovať v tom čase s ním F. M. L., úmyselne s vopred uváženou pohnútkou usmrtil poškodenú G. R. takým spôsobom, že jej počas súložu zozadu položil ruky na krk a začal ju škrtiť, pričom si poškodená pravdepodobne myslela, že je to len nejaká sexuálna hra, nakoľko sa nebránila, avšak po chvíli začala chrčať, ale obžalovaný jej stále stláčal krk, až pokiaľ neodpadla, a následne jej telo zabalil do igelitových sáčkov do koša, ktoré používali v dome na odpad, a takto zabalené telo zniesol dole do kuchyne a potom do pivnice, kde ju položil na zem a asi po týždni obžalovaný vytiahol z pivnice zabalené telo poškodenej G. R. a spálil ho.

Za spáchanie uvedených skutkov bol obžalovanému súdom prvého stupňa uložený podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 8 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona a s poukazom na § 47 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Zároveň súd prvého stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženého obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 1T/7/17 z 24. apríla 2018, právoplatný 24. apríla 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa zahlásil obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jirího Martausa, advokáta v Liptovskom Mikuláši, ihneď po jeho vyhlásení odvolanie proti výrokom o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Odvolanie odôvodnil obžalovaný prostredníctvom obhajcu písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 17. júna 2021 (č. l. 1732 - 1737 súdneho spisu) v ktorom uviedol, že si je vedomý, že predmetom trestného konania je bezprecedentný prípad v Slovenskej republike, avšak hrozí mu trest odňatia slobody na doživotie, na základe čoho sa domáha, aby charakter a spôsob vykonania skutkov kladených mu za vinu nebol dôkazom o jeho vine a neprevážil nad silou a zákonnosťou dôkazov. V trestnej veci obžalovaného nejde o absolútnu dôkaznú núdzu, ale jeho vina nebola jednoznačne a nepochybne dokázaná. Výsluch obžalovaného zo 7. júla 2017 v rámci ktorého sa priznal a ktorý má byť rozhodujúcim dôkazom o jeho vine, bol vykonaný procesne bezchybným spôsobom a bolo možné prečítať jeho obsah na hlavnom pojednávaní (na rozdiel od svedeckej výpovede M. L.), avšak procesne bezchybným spôsobom bol vykonaný i ďalší výsluch obžalovaného, v rámci ktorého svoju vinu v celom rozsahu poprel. Priznanie obvineného nezabavuje orgány činné v trestnom konaní jednoznačne a nepochybne dokázať vinu obvineného aj prostredníctvom iných dôkazných prostriedkov. Orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo zabezpečiť ani dôkaz, ktorý by preukazoval spôsob spáchania skutkov a že údajné obeť nežijú. Podľa názoru obžalovaného ostalo naďalej sporné, že podstatné tvrdenia v priznaní obžalovaného nekorešpondujú s ďalšími dôkazmi, absentujú dôkazy, ktoré by okrem toho, že obžalovaný obeť zavraždil dokazovali aj akým spôsobom tak urobil, alebo ako zahradil stopy. V zmysle znaleckého

posudku č. XX/XXXX G. nebolo možné zlikvidovať telá obetí spôsobom, ktorý uviedol obžalovaný, pretože po spálení by bolo potrebné drviť nezhorené a nezuhoriatené zvyšky. Ak by obžalovaný spáchal skutky tak, ako uviedol vo svojom priznaní, vedel by, že telá obetí nezlikvidoval ich spálením. Nezodpovedaná ostala aj otázka, prečo by obžalovaný v rámci svojho rozsiahlo a detailného priznania neuviedol čo urobil s nezhorenými zvyškami tiel. Odpoveďou na uvedenú otázku je podľa obžalovaného to, že telá nepálil a nevedel, že pálením, ktoré v priznaní popísal, nie je možné likvidovať ľudské telo do formy amorfného popola. Dôvodov, prečo by sa niekto priznával k takýmto skutkom, ak ich nespáchal, je mnoho, napríklad krytie pravého páchatel'a z dôvodu citových väzieb, alebo strachu a iné. K výpovedi svedkyne M. L. na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že zákonným spôsobom bola vykonaná len tá časť jej výpovede, ktorá bola vykonaná pred prečítaním jej výpovede z prípravného konania a tá obžalovaného neusvedčuje. Nemožno totiž na hlavnom pojednávaní najskôr prečítať výpoveď svedkyne z prípravného konania a následne sa opýtať, či je pravda to, čo v nej uviedla. Svedkyňa M. L. na hlavnom pojednávaní 18. novembra 2020 nevyužila právo odprieť výpoveď, hoci na to podľa názoru obžalovaného mala právo a obžalovaný ju v liste žiadal, aby nevypovedala ku skutku uvedenom v bode 2/ v jej záujme, pretože by seba vystavila nebezpečenstvu trestného stíhania. V rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní 18. novembra 2020 po úvode prestala vypovedať, pozerala do zeme a následne bola na návrh prokurátora bez súhlasu obžalovaného prečítaná jej výpoveď postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku. V danej situácii sa však svedkyňa M. L. neodchýlila v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, ako to predpokladá spomenuté ustanovenie Trestného poriadku, ale prestala vypovedať. Ak psychické rozpoloženie svedkyne neumožňovalo vykonať výpoveď, malo byť pojednávanie prerušené, alebo sa malo postupovať v zmysle § 262 Trestného poriadku. Obžalovaný podotkol, že ak bol čo i len jeden z rozhodujúcich dôkazov vykonaný nezákonným spôsobom, jedná sa o dôvod na zrušenie celého rozsudku. Zároveň uviedol, že i keby bola výpoveď svedkyne M. L. použiteľná, táto ho neusvedčuje zo všetkých troch vražd. Čo sa týka ďalších nepriamych dôkazov, tieto vychádzajú z prezumpcie, že skutky spáchal, pretože z výpovede znalca D. vyplýva, že jeho závery sú platné v prípade, ak budú skutky obžalovanému preukázané. Obžalovaný má za to, že znalci nehodnotili jeho osobnosť objektívne, ale vychádzali z toho, že spáchal 3 vraždy. Vzhľadom na uvedené nemôžu psychiatrické a psychologické posudky slúžiť ako dôkaz o jeho vine. Znaleckým posudkom znalca z odboru Zdravotníctva a farmácie, odvetvie Súdneho lekárstva - toxikológia, alkoholológia, sérohematológia G. bolo dokázané, že nájdené ľudské pozostatky nepatrili ani jednej z údajných obetí a nachádzali sa v zemi 5 až viac rokov. Podľa názoru obžalovaného sa tak môže jednať aj o obdobie 50 rokov a jeho vek je len 42. Z prezumpcie viny vychádza i výpoveď znalkyne G. z 29. marca 2019, ktorá v prípravnom konaní uviedla, že pred výsluchom maloletého G. M. boli spoločne na dome v Q., kde sa stala vražda G. R. a podľa jej názoru G. nie je schopný vypovedať o tom, čo v danom období prežil a nie je vylúčené, že medzery si vyplnía fantáziou. Obhajoba nespochybňuje, že G. vykazoval znaky ambivalentného vzťahu k otcovi, nejavil o stretnutia s ním záujem a na zmienky o obžalovanom reagoval strachom, ani to, že bol v nepriaznivom psychologickom rozpoložení, čo zapríčinil aj obžalovaný svojim chovaním v minulosti. Obžalovaný je však už potrestaný - nachádza sa vo výkone trestu odňatia slobody za zločin týrania blízkej a zverenej osoby spáchanom formou spolupáchateľstva. Ostatné vykonané dôkazy vyvolávajú len podozrenie, že v dôsledku súčasnej nezvestnosti obetí mohlo dôjsť k nezákonnému konaniu, nie sú však dôkazom o tom kto, kedy a akým spôsobom sa mal nepravosti dopustiť. Obžalovaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“ alebo „odvolací súd“) navrhol, aby podľa § 321 ods. 1 písm. a) a písm. b) Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, sp. zn. BB-3T/28/2020 z 19. apríla 2021 a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bol trestný spis spolu s odvolaním obžalovaného predložený 21. júna 2021 na rozhodnutie.

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) doručil odvolaciemu súdu 2. júla 2021 svoje stanovisko k odvolaniu obžalovaného v ktorom uviedol, že obžalovaný vo svojej výpovedi jednoznačne neuvádzal celú pravdu a vedome ukazoval príslušníkom Policajného zboru miesta, kde sa telá obetí nenašli. V tomto smere odkázal prokurátor na výpoveď svedka A. Q., ktorému síce obžalovaný nepovedal, že drvil telá obetí, to však

neznamená, že tak nerobil a predmetné skutočnosti neuvádzal práve z dôvodu, že si bol vedomý, že po obetiach neostal len amorfný popol. K čítaniu výpovede svedkyne M. L. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní prokurátor uviedol, že ho považuje za zákonne vykonaný dôkaz a obhajoba spôsob vykonania tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní nenamietala. Svedkyňa bola v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/26/2013 vyzvaná, aby sa vyjadrila, čo aj urobila a ďalej nebola schopná spontánne vypovedať, preto bol zvolený postup podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je podstatné v koho záujme obžalovaný žiadal svedkyňu M. L. aby nevypovedala, z korešpondencie je však zrejmé, že svedkyňu žiadal zo zisťujúcich dôvodov a jeho tvrdenia o trestnoprávnej zodpovednosti uvedenej svedkyne považuje prokurátor za špekulatívne. Ohľadom znalca G. poukázal prokurátor na jeho výpoveď z 20. novembra 2020 v rámci ktorej uviedol, že kosti mohli ležať v zemi maximálne 15 rokov. K znaleckým skúmaniam znalcov z odboru psychiatrie a psychológie uviedol, že títo vychádzali zo spisového materiálu a vlastného vyšetrenia, nemožno tak hovoriť o prezumpcii viny vo vzťahu k obžalovanému. Nad rámec prokurátor poukázal na vyjadrenie znalca D. ktorý sa vyjadril k prognóze o resocializácii obžalovaného. Sexuálne sklony a postupy obžalovaného detailne opísal znalec z odboru psychológie odvetvie klinickej psychológie dospelých a psychológie sexuality A.. Z výpovede znalkyne G. tiež nemožno vyvodíť prezumpciu viny, ako to tvrdí obžalovaný a je prirodzené, že bola s maloletým G. M. v Q. za účelom vyvolania spomienok, vzhľadom na vek maloletého. Obžalovaný ani nenavrhol výsluch znalkyne, ktorý by mohol ich tvrdenia potvrdiť. Prokurátor označil tvrdenia obhajoby za účelové, vychádzajúce zo subjektívnych, ničím nepodložených domnienok, miestami až zavádzajúce a rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne, zákonné a riadne odôvodnené. Prokurátor navrhol odvolaciemu súdu, aby postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Obžalovaný doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. júla 2021 vlastnoručne spísané vyjadrenie k stanovisku prokurátora v ktorom uviedol, že výpovede a dôkazy, ktoré boli použité sú vytrhnuté z kontextu vyšetrovacieho spisu a boli vypracované účelovo. Vo svojej prvej výpovedi uviedol pod nátlakom to, čo od neho chceli operatívci z NAKA. Svedok A. Q. sám potvrdil, že vedome klame. Výpoveď svedkyne M. L. je získaná pod nátlakom, čo i ona sama potvrdila a potvrdzuje to i fakt, že každá jej výpoveď je iná a pred súdom dokonca odmietla vypovedať. Znalecké posudky boli vypracované účelovo a zavádzajúco, a nájdené ľudské pozostatky nie sú predmetom tohto procesu. Vyšetrovanie prebehlo na oko bez dokazovania a bez prešetrovania skutočností, všetko bolo rozhodnuté vopred. Uvedenú skutočnosť dokazuje i to, že v posledný deň pojednávania bolo cez obednú prestávku rozhodnuté o vine a treste obžalovaného na 50 stranovom rozsudku bez toho, aby boli námietky obžalovaného brané do úvahy. Tvrdenia prokurátora označil obžalovaný za účelové, vychádzajúce zo subjektívnych ničím nepodložených domnienok a miestami za zavádzajúce a rozhodnutie súdu prvého stupňa za nezákonné a nesprávne. Žiadal odvolací súd, aby prijal jeho odvolanie ako dôvodné.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku a to najmä zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), ako aj zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) tak, ako je táto obsiahnutá v § 2 ods. 14 Trestného poriadku. V dôsledku vyjadreného nezostáva odvolaciemu súdu z procesného hľadiska nič iné len skonštatovať, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe, v súlade so všetkými relevantnými procesnými ustanoveniami upravujúcimi tento proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa následne zaoberal odvolaním obžalovaného, pričom v prvom rade v rámci jeho formálnej prieskumnej povinnosti uvádza, že podané odvolanie bolo podané včas a na príslušný súd (§ 309 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 307 ods. 1 písm. b)

Trestného poriadku] a obžalovaný (v prípade odvolania podaného prostredníctvom zvoleného obhajcu) zastúpený obhajcom podané odvolanie aj riadne odôvodnil tak, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu rozsudok súdu prvého stupňa napáda (§ 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Odvolací súd mal na zreteľ aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Pri takto vymedzenom prieskume konania na súde prvého stupňa a odvolania obžalovaného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

K výroku o vine:

Konanie na súde prvého stupňa predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na prejednanie a rozhodnutie. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal v predmetnej veci všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne náležite v intenciách zákonného ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, s ktorým sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, a dospel tak k správneému záveru, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané a dokázané, že sa skutky uvedené v obžalobe stali a že ich spáchal obžalovaný. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa v rámci vyhodnotenia skutkových zistení pri jednotlivých skutkoch dostatočne presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a presne uviedol o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, akými skutočnosťami sa pri vyhodnotení argumentov obžalovaného zaoberal a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že k spáchaniu všetkých troch skutkov sa obžalovaný v plnom rozsahu priznal v rámci svojej výpovede z prípravného konania zo 7. júla 2017, ktorá bola na súde prvého stupňa čítaná na hlavnom pojednávaní 18. novembra 2020 a v ktorej veľmi podrobne a detailne opísal priebeh udalostí. Skutok uvedený v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa a jeho priebeh potvrdzujú okrem priznania obžalovaného aj výpovede svedkyne M. L. z prípravného konania z 12. júla 2017, 12. októbra 2017, 1. februára 2018 a 19. júna 2019, ktoré boli čítané na hlavnom pojednávaní na súde prvého stupňa 19. novembra 2020. Ďalšie i keď nepriame dôkazy (nakoľko zo skutkových zistení nevyplýva, že by sa ďalšie osoby zúčastnili ktoréhokoľvek zo skutkov a tak by mohli priamo vypovedať o vzhliadnutých udalostiach) potvrdzuje sled udalostí jednotlivých skutkov tak, ako ich opísal obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní zo 7. júla 2017, a v prípade skutku v bode 2/ i svedkyňa M. L.. Jedná sa o celý rad nepriamych dôkazov, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa.

Vykonanie skutku uvedeného v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa obžalovaným bolo preukázané výpoveďou obžalovaného z prípravného konania zo 7. júla 2017, v ktorej obžalovaný podrobne opísal zoznámenie sa s poškodenou E. U., spoločné bývanie, následne mu oznámila, že je s ním tehotná. Nasťahovali sa k jej rodičom do Českej republiky a 3 mesiace po narodení syna G. sa presťahovali späť na Slovensko. Keď obžalovanému poškodená E. U. oznámila, že s ním už nechce bývať, zoberie si ich spoločného syna G. do Českej republiky a on bude platiť vysoké výživné na ňu, pretože ona robiť nebude, a na maloletého G., obžalovaný sa rozzúril a chcel poškodenú E. U. obmäkčiť milovaním. Poškodená E. U. si to však nerozmyslela, čo obžalovaného vytočilo do takých rozmerov, že ju pri milovaní v polohe na nej začal škrtiť obidvoma rukami, ona sa bránila, škriabala ho, trvalo to asi 5 minút, niečo jej prasklo v hrdle a bola mŕtva. Obžalovaný obliekol telo poškodenej E. U. do jej vecí, zmotal ju do kľbka, vložil ju do 100 litrovej neoprénovej nepremokavej tašky a odniesol ju do pivnice. O pár hodín ju naložil na konštrukciu starého detského kočíka a odviezol ju na záhradu, kde naukladal hromadu dreva na kopu, zapálil ju, dával do nej suchú trávu a keď horela, položil na ňu poškodenú E. U.. Videl ako sa taška a jej telo rozpadajú a bol tam dym a smrad. Počas 4 - 5 hodín prikladal drevo a keď odchádzal, pahreba dohorievala. Doma ostali veci patriace poškodenej E. U.: karta poistenca, občiansky preukaz, zľavové kartičky, maskáče, bombera, tričko, šaty, botasky, kanady, ruksak, arafatka, šatka. Po mesiaci

nahlásil obžalovaný jej nezvestnosť na Obvodné oddelenie Policajného zboru v Novej Dubnici. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa k spáchaniu skutku uvedenom v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa priznal a podrobne priebeh skutku opísal. Skutočnosť, že v následných výpovediach obžalovaný spáchanie skutku poprel, neznamená, že jeho priznávajúca výpoveď zo 7. júla 2017 automaticky prestala existovať. Sám obžalovaný uznal, že výpoveď je zákonná a procesne spôsobilá ako dôkaz a preto bola súdom I. stupňa hodnotená v kontexte ostatných vykonaných dôkazov a práve priznávajúca výpoveď obžalovaného bola prvostupňovým súdom vyhodnotená ako vierohodná, pretože s ňou korešpondujú ďalšie nepriame dôkazy. Takýmito ďalšími nepriamymi dôkazmi, ktoré výpoveď obžalovaného potvrdzujú sú výpovede svedkyne Q. M. a svedkyne R. M., ktoré zhodne vypovedali, že poškodená E. U. zmizla potom, čo mala ísť do obchodu s obžalovaným a s ich synom G. a všetky jej osobné veci, ktoré používala (oblečenie, doklady) ostali v byte. Z výpovede svedkyne N. U. vyplýva, že poškodená E. U. sa obžalovaného bála a chcela zobrať malého G. a obžalovaného opustiť. Strach poškodenej E. U. z obžalovaného potvrdila aj výpoveď svedka - poškodeného G. U. a aj to, že sa poškodená E. U. chcela vrátiť do Českej republiky, avšak nevedela ako to urobiť. Svedkyňa - poškodená B. R. vo svojej výpovedi uviedla, že kamarátka poškodenej E. U. H. L. jej povedala, že obžalovaný poškodenú E. U. vyfackal a zbil, bála sa ho a chcela sa od neho odpútať. Svedok A. Q. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný mu povedal, že zabil 3 alebo 4 ľudí. Z výpovede svedkyne G.. Y. I. vyplýva, že na ošetrovania chodila s maloletým synom G. vždy iba poškodená E. U., po nejakom čase už iba obžalovaný. Uvedené dôkazy potvrdzujú, že poškodená E. U.ila s obžalovaným, mala s ním syna G., obžalovaného sa bála a chcela ho opustiť a potom, čo mu oznámila, že ho chce opustiť a zobrať so sebou ich spoločného syna G., obžalovaný okamžite a vopred neuvážene reagoval tak, že poškodenú E. U. zavraždil. Z výpovedí viacerých svedkov vyplýva, že sa poškodená E. U. bála obžalovaného, chcela ho opustiť a zmizla z jedného dňa na druhý, pričom nechala doma maloletého syna a všetky svoje osobné veci.

Zo spáchania skutku uvedenom v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa obžalovaného usvedčuje jeho výpoveď zo 7. júla 2017 z prípravného konania, v rámci ktorej sa k vykonaniu skutku priznal. Obžalovaný v rámci svojej výpovede opísal ako sa spoznal so svedkyňou M. L. na Pokeci, ako sa začali stretávať a ona mu povedala, že žije s poškodeným A. D., ktorý ju a ich spoločného syna K. neustále týra, bije a zamyká doma. Obžalovaný začal rozmýšľať, že dá poškodenému A. D. príučku formou vyhrážky, alebo bitky. Bol to kolektívny nápad jeho a svedkyne M. L., mali medzi sebou vážny vzťah. Obžalovaný dal svedkyňi M. L. tabletky na spanie pre poškodeného A. D. a jedného dňa mu zavolała, že ich dala poškodenému A. D. do kávy s cukrom. Obžalovaný prišiel, schmatol ho pod krk, on sa prebral, začali sa biť a nadávať si. Poškodený A. D. si udrhel hlavu o radiátor, obžalovaný vytiahol šnúрку z teplákov a začal ho škrtiť. Svedkyňa M. L. bola vo vedľajšej izbe, keď poškodeného A. D. obžalovaný uškrtil, vošla do izby a pýtala sa či je mŕtvy, na čo obžalovaný odpovedal, že asi áno. Obžalovaný odpratal telo poškodeného A. D. do kúpeľne, odišiel a vrátil sa na druhý deň ráno telo odpratať a to tak, že zobral veľký kuchynský nôž na mäso, narezal mu šľachy aby sa telo zmestilo do kufru, niektoré časti tela ešte násilím zlomil a hlavu od zátylku až po krk narezal. Dal ho do potravinárskej stretch fólie a následne do kufru patriaceho poškodenému A. D.. Kufor dal k dverám, všetko upratal aromatickými dezinfekčnými prostriedkami, odišiel a keď sa do bytu vrátila svedkyňa M. L. prišiel kufor zobrať. Táto sa ho pýtala na kufor, tak jej povedal, že je tam poškodený A. D. a ide ho odpratať. Cez celé mesto zobral kufor na záhradu, kde kufor zakopal. Po nejakej dobe sa na záhradu vrátil, vykopal kufor, urobil priestor na pohrebu, nakladal čerstvé drevo, zapálil to a na vrch položil kufor. Sledoval, ako sa kufor rozpadol, pridával drevo, trvalo to asi 4 - 5 hodín a keď ostala kopa zhorenín odišiel preč. Cez video hovor ukazoval svedkyňi M. L., že sa tela zbavuje. Z hľadiska hodnotenia vierohodnosti tejto výpovede obžalovaného, najvyšší súd uvádza, že aj vo vzťahu k tomuto skutku, platí čo súd uviedol vyššie vo vzťahu ku skutku v bode 1 (str. 9 rozs.) Spáchanie skutku uvedeného v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa totiž preukazuje i výpoveď svedkyne M. L., v ktorej uviedla, že sa s obžalovaným zoznámila cez Pokec, začali sa stretávať a ona sa mu sťažovala, že ju a syna K. poškodený A. D., s ktorým žije, fyzicky napáda a obžalovaný uviedol, že mu môže pohroziť, alebo ho zbiť, čo ona nechcela pretože by to bolo horšie, nakoľko by poškodený A. D. vedel, že ona na neho niekoho poslala. Tak jej obžalovaný navrhol, že ho môže zabiť, že s tým má skúsenosti. Obžalovaný jej priniesol tabletky určené pre kone s tým, že to má dať poškodenému A. D. večer do kávy, čo urobila a zavolała obžalovaného. Obžalovaný

prišiel, poškodený A. D. sa prebral a začala bitka, ona utiekla do izby, zobrala syna K.. Do izby sa premiestnil aj obžalovaný s poškodeným A. D. a keď videla, že obžalovaný začal poškodeného A. D. krtiť nejakou šnúrkou alebo lankom, odišla do kúpeľne. Keď ostalo ticho vyšla z kúpeľne a poškodený A. D. sa už nehýbal. Obžalovaný dal jeho telo v kúpeľni do vane, ona odišla z bytu a na otázku čo urobí s poškodeným A. D. jej obžalovaný povedal, že ho rozreže vo vani. Keď sa vrátila do bytu, bol tam postavený kufor a na otázku čo je v kufri jej obžalovaný povedal, že A. a neskôr prišiel obžalovaný zobrať kufor a odniesol ho na záhradu, kde ho zakopal a neskôr vykopal a spálil v sude. Keď to pálil volal jej a cez telefón jej ukazoval, ako to horí. Svedkyňa M. L. uviedla, že o vražde poškodeného A. D. povedala svojej starej mame a pod vplyvom alkoholu kamarátovi D. G.. Z výpovede svedka D. G. vyplýva, že svedkyňa M. L. mu raz večer, keď popíjali povedala, že obžalovaný zabil poškodeného A. D., ktorého dal do kufra. Svedkyňa poškodená N. D. vypovedala, že jej syn N. D. jej povedal, že od svedka D. G. vie, že svedkyňa M. L. povedala, že poškodený A. D. je zabitý. Svedok A. Q. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný mu povedal, že zabil 3 alebo 4 ľudí a hovoril aj o mužovi menom A.. Svedkyňa F. I. vypovedala, že svedkyňa M. L. sa jej zdôverila, že obžalovaný raz ostal s poškodeným A. D. sám a od vtedy poškodeného A. D. nebolo. Uvedené dôkazy potvrdzujú, že obžalovaný po dohode so svedkyňou M. L. a potom, ako dala ona poškodenému A. D. tabletky do kávy, prišiel do ich spoločného bytu a po fyzickej potýčke usmrtil poškodeného A. D. šnúrkou, alebo lankom. Jeho telo následne poskladal do kufra, zakopal a po nejakom čase spálil. Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že výpoveď obžalovaného, v rámci ktorej sa priznal, potvrdzuje výpoveď svedkyne M. L., ktorá vypovedala v zhode s výpoveďou obžalovaného a o skutku povedala svedkovi D. G.. Sám obžalovaný sa pochválil o skutočnostiach svojmu spoluväzňovi svedkovi A. Q..

Skutok uvedený v bode 3/ rozsudku súdu prvého stupňa potvrdzuje výpoveď obžalovaného z prípravného konania zo 7. júla 2017, v rámci ktorej sa aj k tomuto skutku priznal. Obžalovaný vypovedal, že sa s poškodenou G. R. spoznal cez Pokec, začali sa navštevovať a spoločne aj s jej dcérou U. sa presťahovali do prenájmu. Počas spoločného bývania obžalovaný zistil, že poškodená G. R. nie je schopná starostlivosti o domácnosť a dcéru U.. Počas vzťahu s poškodenou G. R. sa obžalovaný občas stretol so svedkyňou M. L. na kávu a tiež za účelom sexu. Potom zistil, že je s ním tehotná a tak začal uvažovať o spolunažívaní so svedkyňou M. L., avšak ona mala problém s poškodenou G. R. a dala mu ultimátum, že ak majú byť spolu, poškodená G. R. musí odísť. Obžalovaný sľúbil svedkyňi M. L., že to nejako s poškodenou G. R. vyrieši. Raz prišiel obžalovaný domov a bola tam kopa nežiadúcich ľudí a bordel, začal poškodenej G. R. nadávať a následne ostatní odišli. Obžalovaný upratal, navaril, dal deťom jesť, poškodená G. R. sa išla postarať o dcéru U. a keď tam prišiel obžalovaný, U. mala na tele modriny a bola mŕtva, tak ju zobral do obývačky a ukázal poškodenej G. R. na čo ona povedala, že ju už aj tak nechcela, následne mu ponúkla sex, ktorý on neodmietol. Milovali sa na guči, ona bola otočená chrbtom, chytil ju za hrdlo a pomaly škrtil, čo poškodenú G. R. vzrušovalo a vtedy ho napadlo, že ju môže zabiť, keď zabila malú U., zaslúži si zomrieť. Obžalovaný pritláčal prstami, ona to brala ako sexuálnu hru, až ku koncu sa chcela strhnúť, ale už nevládala a spadla dolu. Malú U. zabalil do igelitového sáčku a zauzlil ho. Poškodenú G. R. zabalil do veľkých sáčkov na odpad. Malú U. vzal do kuchyne a položil do krbu, ktorý stále kúrilo a priložil polená. Telo poškodenej G. R. hodil do pivnice. Ráno v krbe kam dal telo U. už nič nebolo, vyhrabal popol do plechového kastlíka a krb vyčistil. Svedkyňa M. L. sa následne k obžalovanému presťahovala. Po týždni vytiahol telo poškodenej G. R. z pivnice, premiestnil ho dozadu do zabíjačkovej miestnosti, vytiahol kotol, naložil drevo, telo hodil na vrch, zapálil a zakryl kotlom. Vnútri bol smrad po zhorení mäsa. Keď ostali uhlíky, prehrabal to a nechal vychladnúť. Počas pálenia prikľadal bordel, aby každému povedal, že páli odpadky. Obžalovaný sa pýtal svedka H. H. kde môže popol po pálení bordelu vyhodiť, na čo sa dohodli, že ho pôjdu vyhodiť spolu. Keď prišla svedkyňa M. L., pýtala sa ho na smrad, on jej ukázal, že pálil smeti. Obžalovaný neskôr večer vymietol popol do fúrika a so svedkom H. H. ho išli vysypať. Osobné veci poškodenej G. R. ostali v dome, obžalovaný všetkým tvrdil, že odišla a vzala si len základné potreby a jej doklady, občiansky preukaz a iné spálil v krbe. Aj v tomto prípade súd I. stupňa správne vyhodnotil ako vierohodnú práve výpoveď obžalovaného zo 7. júla 2017, s poukazom na ostatné vykonané dôkazy vzťahujúce sa k tomuto skutku. Svedkyňa M. L. vypovedala, že povedala obžalovanému, aby poškodenú G. R. nechal a kým je u neho nepôjde k nemu. Ďalej uviedla, že keď sa k obžalovanému nastahovala, boli v dome detské veci, G. doklady (občiansky preukaz, bankomatová

karta, rodné listy G. R. a jej dcéry U.), obžalovaný vo vonkajšom krbe páľil niečo, čo smrdelo ako zhorené mäso a v sprchovom kúte videla rozmazanú krv. Svedkyňa O. T. vo svojej výpovedi uviedla, že poškodená G. R. zmizla z jedného dňa na druhý, dohodli sa, že ku nej príde avšak neprišla, čo sa nikdy pred tým nestalo. Potom, ako zmizla poškodená G. R., išiel z domu obžalovaného zápach, na čo sa sťažovali i susedia a počas týchto dní videla ako obžalovaný na dvore upratoval, dával veci na fúrik a išiel ich vysypať za dedinu. Svedok H. H. vypovedal, že v deň keď poškodená G. R. zmizla, obžalovaný neprišiel do práce, z jeho domu išiel silnejší dym a viac krát videl, ako obžalovaný niečo páli. Obžalovaný si viac krát od neho požičal fúrik a pýtal sa ho aj na to, kam sa vysypávajú veci ako odpad. Potom, ako zmizla poškodená G. R., hore v obývačke ostali jej doklady a jej a U. oblečenie. Z výpovede G.. Y. N. vyplýva, že poškodená G. R. bola u nej na vyšetrení a mala prísť na kontrolu, na ktorú nikdy neprišla. G.. Y. I. vypovedala, že poškodená G. R. bola u nej na kontrole s dcérou U., potom ju kontaktovala, že U. treba zaočkovať, avšak už sa jej nedovolala. Svedkyňa R. M. uviedla, že keď išla k mame, poškodená G. R. jej povedala, že ju bude čakať keď sa vráti, no nečakala ju a v dome ostali jej osobné veci, kočík a plienky malej U.. Svedok A. Q. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný mu povedal, že zabil 3 alebo 4 ľudí a hovoril aj o mužovi menom A. a o nejakej žene a maloletom dieťati. Uvedené dôkazy potvrdzujú, že poškodená G. R. žila s dcérou U. s obžalovaným. Keď obžalovaný zistil, že s ním je svedkyňa M. L. tehotná, potreboval sa zbaviť poškodenej G. R., ktorá mu v spoluzití s M. prekážala. Keď sa mu naskytla príležitosť pri sexe ju uškrtil tak, ako to urobil aj pri poškodenej E. U. v skutku v bode 1/. Je evidentné, že poškodená G. R. a jej dcéra U. zmizli z jedného dňa na druhý, pričom v dome ostali všetky ich osobné veci vrátane rodných listov, kočíka a plienok. Viacerí svedkovia vypovedali o zápachu a silnom dyme, ktorý išiel z domu obžalovaného. Obžalovaný sa svojmu spoluväzňovi pochválil so zabitím nejakej ženy a o maloletom dieťati.

Ďalšími skutkovými zisteniami, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s rozhodnutím súdu prvého stupňa potvrdzujú vykonanie skutkov práve obžalovaným sú výpoveď svedka - poškodeného G. U., z ktorej vyplýva, že obžalovaný u nich doma potom, čo napadol jeho dcéru N. U. vytiahol zbraň, namieril ju na neho a poškodenú E. U. a povedal, že ich postrieľa a zakope na záhrade, ďalej z predmetnej výpovede vyplýva, že svedok G. U. našiel u obžalovaného náboje, satanistickú bibliu a CD s tvrdým krvavým pornom. Svedok A. Q. vypovedal, že obžalovaný sa mu k zabitiu 3, alebo 4 ľudí priznal a v súvislosti so zbavením sa tiel mu uviedol, že telá spálil na Q. chate, nakrájal ich a buď ich zakopal alebo ich dal zožrať psom. Z výpovede svedkyne M. L. vyplýva, že sa obžalovaného bála, fyzicky jej ubližoval, viackrát ju zbil, rozbil jej hlavu, zhodil ju zo schodov, dvakrát jej zlomil palec, povedal, že ju zabije, raz jej volal, že zabil psa a dal ho zožrať ďalším psom, raz pri sexe sa stalo, ako keby ju chce uškrtiť, povedal jej, že sa jej zbaví tak, že ju nikto nenájde, rozreže ju a hodí ju psom tak, ako to urobil s ostatnými. Skutočnosť, že sa svedkyňa M. L. bála obžalovaného potvrdzuje aj výpoveď svedkyne F. I., ktorá potvrdila, že jej svedkyňa M. L. hovorila, že má podozrenie, že obžalovaný niečo tým ženám urobil, že sa ho bojí a vie o tom, že ju obžalovaný bil. Strach svedkyne M. L. z obžalovaného potvrdzuje i výpoveď svedka G. F., ktorý vypovedal, že mu svedkyňa M. L. o svojom strachu z obžalovaného rozprávala, aj o tom, že ju napadol. Svedkyňa N. U. vypovedala, že poškodená E. U. sa obžalovaného bála a tento mal rád nože, zbieral ich ako aj mačety a mal zbraň. Z výpovede svedkyne C. T. vyplýva, že obžalovaný pravidelne niečo páľil a strašne to smrdelo, na čo sa sťažovali aj iní ľudia po dedine, čo potvrdzuje i výpoveď svedkyne U. T..

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania namietal, že jeho vina nebola jednoznačne a nepochybne dokázaná, a orgánom činným v trestnom konaní sa nepodarilo zabezpečiť dôkaz, ktorý by dokazoval spôsob spáchania skutkov a že údajné obete nežijú. Najvyšší súd Slovenskej republiky k predmetnej námietke obžalovaného uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces v sebe neponíma ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004). Odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že v prípade ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil

podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd bez ďalšieho podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy, s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom. Podobne ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, ale má odpovedať iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnuté na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutie súdu prvého stupňa a rozhodnutie súdu druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Odvolací argument obžalovaného, že rovnako, ako je procesne spôsobilá a zákonne vykonaná jeho výpoveď z prípravného konania zo 7. júla 2017, pri ktorej sa k spáchaniu všetkých 3 skutkov priznal, sú spôsobilé a zákonné i jeho ďalšie výpovede, pri ktorých spáchanie skutkov poprel a podstatné tvrdenia v jeho priznaní nekorešpondujú s ďalšími dôkazmi. Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru a potvrdzuje aj všetky ďalšie vykonané dôkazy, či už v rovine priamych, alebo nepriamych dôkazov, že je jednoznačne preukázané, že sa skutky stali tak, ako ich obžalovaný popísal vo svojom priznaní. Dôkazy je nutné brať do úvahy v ich celistvosti, ako vzájomne na seba nadväzujúce, ktoré tvoria ucelenú reťaz udalostí vytvárajúcich skutok tak, ako sa v skutočnosti stal. Takýmto hodnotením dospel súd prvého stupňa k záveru, že skutky spáchal obžalovaný a odvolací súd sa s týmto názorom jednoznačne stotožňuje. Nad rámec považuje Najvyšší súd SR za potrebné poukázať na to, že výpoveď obžalovaného z prípravného konania z 12. júna 2019, v rámci ktorej uviedol, že jeho výsluch zo 7. júla 2017, pri ktorom sa k spáchaniu všetkých 3 skutkov priznal, bol vykonávaný a to čo povedal bola z časti pravda a z časti nepravda a urobil tak preto, že bol dohodnutý s „operatívami“, že ak im podpíše výpoveď, tak bude mať v tejto trestnej veci znížený trest a v trestnej veci týrania svojho maloletého syna bude zastavené vyšetrovanie aj voči nemu aj voči M. L. a boli mu prisľúbené ďalšie výhody. Predmetné tvrdenie obžalovaného považuje odvolací súd za nedôveryhodné, nakoľko je len ťažko uveriteľné, žeby sa niekto priznával k zavraždeniu 3 ľudí, ktorých v skutočnosti nezavraždil a za spáchanie takýchto skutkov mu hrozí až doživotný trest odňatia slobody výmenou za to, aby jemu a jeho spolupáchateľke bolo zastavené vyšetrovanie v trestnej veci týrania blízkej a zverenej osoby.

Obžalovaný ďalej v odvolaní namietal absenciu dôkazov, ktoré by potvrdzovali spôsob, akým bol čin spáchaný, alebo ako boli zahladené stopy a prečo by obžalovaný pri priznaní neuviedol čo s nezhoženými zvyškami urobil. Poukázal pritom na znalecký posudok č. XX/XXXX znalca G. v ktorom je uvedené, že nemožno zlikvidovať telá obetí spôsobom, ktorý uviedol obžalovaný, pretože po ich spálení by bolo potrebné drviť nezhožené a nezuhožnené zvyšky. K uvedenej námietke Najvyšší súd SR uvádza, že znalec G.. na hlavnom pojednávaní 20. novembra 2020 pred súdom prvého stupňa, po prečítaní záverov znaleckého posudku znalkyne G.. uviedol, že prichádza do úvahy aj možnosť, že páchatel páliť telá v peci alebo v kachliach a následne ich časti mechanicky rozdrvil.

V rámci svojej výpovede zo 7. júla 2017 obžalovaný ku skutku v bode 1/ uviedol: „Na záhrade naukladal hromadu dreva na kopy, zapálil to a dával tam suchú trávu, aby sa to dobre chytilo a asi po polhodinke to všetko horelo už dobre a na to položil celý ruksak so E. U.. Po celý čas, tých 4- 5 hodín tam prikladal. Keď zo záhrady odchádzal, pahreba ešte dohorievala. Nevie, či tam bol zbytok tela alebo uhlíky“.

Ku skutku v bode 2/ obžalovaný v rámci zbavenia sa tela A. D. uviedol: „Na mieste spálenej chaty urobil znovu taký priestor na nejakú možnú pahrebu, spálené drevo po bokoch zhrnul do stredu, naukladal čerstvé drevo, zapálil to a na to položil kufor. Toto trvalo 4 - 5 hodín horenia. Keď bolo vidieť, že je tam len kopa zhorenín, popola, tak išiel preč. Jeho vôbec netankovalo, že by tam mohli zostať nejaké zbytky kostí, alebo lebka alebo zuby, tam bola malá pravdepodobnosť, že by tam niekto prišiel, bolo obdobie zimy, nikto tam nechodil a keď sa topil sneh, tak tam boli také jazerá, že sa k tej záhrade nedalo vôbec dostať“.

Čo sa týka skutku v bode 3/ obžalovaný vypovedal: „On vytiahol G. R. z pivnice, premiestnil telo dozadu do zabíjačkovej miestnosti, kde vytiahol jeden kotol z kotliny, naložil drevo, hodil G. navrch, zapálil drevo a zakryl ho kotlom. Toto trvalo od rána od nejakej deviatej prakticky až do piatej alebo šiestej večer, čo tam chodil prikladať drevo a kontrolovať, či to stále horí. Vo vnútri bol smrad po zhorení mäsa. Už keď videl, že tam netrčia žiadne kosti, že sú to len uhľíky, tak to odklopil, tú kotlinu, prehrabal uhľíky, nech to padne dolu a nechal to vychladnúť. On počas toho pálenia ešte pridával nejaké zelené listy, nejakú plienku, umelú hmotu, skrátka aby ľudia videli, že páli nejaký bordel. Potom všetko, čo vychladlo, asi o 20.00 večer, keď decká išli spať, tak vymietol popol do fúrika, a čakal na H.. Ten prišiel okolo 22:00 hod. a popol išli vysypať do takej trávy“.

Odvolací súd považuje predmetné skutočnosti, ktoré obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol za dostatočne detailné opísanie spôsobu, akým boli skutky spáchané, ako boli stopy zahladené a čo obžalovaný s nezhorenými zvyškami urobil. Námietka obžalovaného je preto neopodstatnená a zavádzajúca.

Obžalovaný ďalej v odvolaní namietal, že zákonným spôsobom bola na hlavnom pojednávaní z 19. novembra 2020 vykonaná iba časť výpovede svedkyne M. L., ktorá bola vykonaná pred prečítaním jej výpovede z prípravného konania, pretože nemožno na hlavnom pojednávaní najskôr prečítať výpoveď svedka z prípravného konania a následne sa pýtať či je to, čo uviedol pravda. Ustanovenie § 264 ods. 1 Trestného poriadku na základe ktorého súd prvého stupňa postupoval, sa týka prípadu, keď sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede. Svedkyňa M. L. však prestala na hlavnom pojednávaní vypovedať. Obžalovaný ďalej uviedol, že i keby bola výpoveď svedkyne M. L. použiteľná, nemôže ho usvedčovať zo všetkých 3 vražd. Predmetnú námietku obžalovaný uviedol už v konaní pred súdom prvého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s argumentáciou, ktorú súd prvého stupňa použil v odôvodnení svojho rozsudku na str. 41 kde uviedol, že prečítanie výpovede svedkyne M. L. vyplynulo z jej nepriaznivého psychického stavu, do ktorého sa na hlavnom pojednávaní dostala pod vplyvom vyvolávania spomienok na psychicky traumatizujúce zážitky. Odvolací súd má za to, že výpoveď svedkyne M. L. bola na hlavnom pojednávaní vykonaná zákonným spôsobom, avšak podľa jeho názoru súd prvého stupňa aplikoval na daný prípad nesprávne ustanovenie Trestného poriadku, nakoľko správne mal postupovať v zmysle § 263 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého sa zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba na hlavnom pojednávaní bez oprávnenia odoprela vypovedať. Podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 1513- 1530 súdneho spisu) sa svedkyňa M. L. po výzve prokurátora, aby spontánne vypovedala k predmetu obžaloby vyjadrila, že nie je schopná samostatne sa vyjadriť a žiadala, aby jej boli kladené otázky. Následne odpovedala na otázku prokurátora, na ďalšiu otázku už neodpovedala, tak prokurátor navrhol súdu prvého stupňa postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku čítať výpovede svedkyne M. L. z prípravného konania, po ich prečítaní svedkyňa uviedla, že je to pravda a na hlavnom pojednávaní to neuviedla pretože už nechce na dané skutočnosti spomínať. Na základe uvedeného má Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že svedkyňa M. L. odoprela vypovedať, preto mal súd prvého stupňa postupovať v zmysle ustanovenia § 263 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku. Takéto procesné pochybenie ale nič nemení na zákonnosti výpovede svedkyne M. L. a jej použiteľnosti v konaní pred súdom. Ohľadom námietky obžalovaného, že výpoveď svedkyne M. L. ho nemôže usvedčovať zo všetkých 3 vražd, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa použil výpoveď svedkyne M. L. ako priamy dôkaz podporujúci skutkové závery priznania sa obžalovaného k spáchaniu skutku pod bodom 2/ rozsudku súdu prvého stupňa a teda svedkyňa M. L. neusvedčuje obžalovaného zo všetkých 3 vražd ako obžalovaný tvrdí v odvolaní.

Obžalovaný v odvolaní namietal znalcov a to konkrétne D. a G. pretože títo podľa jeho názoru nehodnotili jeho osobu objektívne, ale vychádzali z prezumpcie, že spáchal 3 vraždy, preto nemôžu psychiatrické a psychologické posudky slúžiť ako dôkaz o jeho vine. Uvedené tvrdenie obžalovaného považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za vykonštruované, pretože jednak z ustanovenia § 145 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že znalec nie je oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané

dôkazy, ani robiť právne závery, pretože to prislúcha výlučne súdu. Úlohou znalca v trestnom konaní je odpovedať na otázky súdu a znalecké posudky nie sú dôkazom o vine obžalovaného, ale sú v prípade psychologických a psychiatrických znaleckých posudkov zhodnotením osoby obžalovaného. Ak by aj znalec hodnotil vo svojom posudku niektoré dôkazy, alebo riešil právne otázky, súd nie je oprávnený na takéto prípadné stanoviská znalca prihliadať. V predmetnej trestnej veci však k takémuto niečomu nedošlo.

Čo sa týka konkrétnych znaleckých posudkov, zo znaleckého posudku č. XX/XXXX znalcov z odboru Psychológie, odvetvie Klinická psychológia dospelých D. vyplýva, že títo sa vyjadrovali k intelektuálnej úrovni obžalovaného, k jeho pamäťovým schopnostiam, schopnosti správne vnímať a reprodukovat' udalosti a okolnosti skutkov, k štruktúre jeho osobnosti, patologickým črtám jeho osobnosti, vierohodnosť jeho výpovede, sklonom k konfabulácii, analýze motivácie konania obžalovaného, prognóze jeho resocializácie, duševnej poruche v čase spáchania trestného činu, schopnostiam chápať zmysel trestného konania, rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania, ovládať svoje konania, k závislosti na omamných a psychotropných látkach a alkohole, k jeho sklonom k agresívnemu správaniu a sexuálnej úchyľke, nebezpečenstvu pobytu na slobode a ochrannému liečeniu. Znalecký posudok znalkyne z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí G. ktorá v predmetnej trestnej veci vypracovala psychologickú správu k osobe maloletého G. M. (syn obžalovaného), z jej výsluchu z 29. marca 2019 - ktorý obžalovaný namietal - nevyplýva, že by akýmkoľvek spôsobom vystupovala voči obžalovanému s pocitom prezumpcie viny. Čo sa týka psychologického posudku - PPG vyšetrenie č. XX/XXXX znalca z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie pre dospelých a psychológie sexuality A., tento u obžalovaného posudzoval jeho sexuálnu orientáciu, sexuálnu agresivitu a sexuálnu deviáciu. Ani z uvedeného posudku nevyplýva, že by znalec hodnotil osobu obžalovaného neobjektívne. Tvrdenie obžalovaného, že znalec G. v znaleckom posudku uviedol, že ľudské pozostatky nepatrili ani jednej z obetí a nachádzali sa v zemi 5 a viac rokov a teda sa môže jednať aj o obdobie počas ktorého ešte obžalovaný nežil, tu odvolací súd uvádza, že G.. ako znalec z odboru Zdravotníctva a farmácie, odvetvie Súdne lekárstvo - toxikológia, alkoholológia, sérohematológia v znaleckom posudku č. XX/XXXX k stopám predložených k expertíze uviedol, že v prípade stopy č. 1 sa jedná o kúsok betónu s vloženým kovom charakterom klinca, resp. drôtu a v prípade stôp č. 2 a 3 o kosti zvieracieho pôvodu. V znaleckom posudku č. XX/XXXX, po analýze predložených zaistených kostí, znalec konštatoval, že v prípade kostí označených ako stopy č. 1, 2, 3, 6, a 7 sa jednalo o kosti animálneho (zvieracieho) pôvodu a v prípade kostí označených ako stopy č. 4 a 5 o kosti humánneho (ľudského) pôvodu a ustálil, že boli v zemi, odkiaľ boli extrahované, minimálne 5 a viac rokov. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 20. novembra 2020 vyplýva, že znalec G. upresnil, že kosti mohli ležať v zemi od 5 do 15 rokov, viac nie. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd námietku obžalovaného, že kosti mohli ležať v zemi aj 50 rokov (teda v čase, kedy obžalovaný nežil) za neopodstatnenú. Čo sa týka námietky obžalovaného, že znaleckým posudkom G. bolo dokázané, že nájdené ľudské pozostatky nepatrili ani jednej z obetí, v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že znalec G.. sa ohľadom toho, komu patria nájdené ľudské pozostatky, vyjadroval iba v znaleckom posudku č. XX/XXXX, v ktorom uviedol, že kostrové pozostatky, ktorých expertíza bola predmetom znaleckého posudku č. XX/XXXX, neprináležali nezvestnej osobe, ktorej zdravotná dokumentácia bola označená menom E. U.. Znalec G. sa však nevyjadroval k ostatným obeť, ktorým by ľudské pozostatky mohli patriť. K predmetným skutočnostiam sa vyjadrovala znalkyňa G. z odvetvia kriminalistickej genetickej analýzy v znaleckom posudku W., v rámci ktorého dospela k záveru, že zo vzoriek, ktoré jej boli predložené bola izolovaná DNA ženského pôvodu a mužského pôvodu a osoby B. R., H. R. a N. D. (ako matky poškodených) sú vylúčené ako biologické príbuzné a nebol zistený zhodný DNA profil svedčiaci o genetickej príbuznosti v priamej línii v rámci národnej databázy DNA profilov. Pri ďalších predložených stopách znalkyňa nezistila prítomnosť vhodného biologického materiálu potrebného na úspešné vykonania DNA analýzy. S poukazom na uvedené skutočnosti je odvolací súd, vzhľadom na vyššie spomínané dôkazy preukazujúce, že sa skutky stali, sú trestnými činmi a spáchal ich obžalovaný, i naďalej presvedčený o vine obžalovaného, práve pre už uvedené dôkazy, ktoré ho z vykonania skutkov usvedčujú.

Po preskúmaní znaleckých posudkov znalcov z odboru psychológie a psychiatrie, ako aj posudkov znalca G. dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že znalci hodnotili osobu obžalovaného

objektívne, na základe nimi zistených skutočností odpovedali na položené otázky a nehodnotili a nevyjadrovali sa k právnym otázkam, nehodnotili vykonané dôkazy, ani nerobili právne závery, ich znalecké posudky neboli pre súd prvého stupňa dôkazom o vine obžalovaného a teda námietky obžalovaného sú neopodstatnené.

Obžalovaný vo vlastnoručne spísanom vyjadrení k stanovisku prokurátora namietal, že v rámci svojej prvej výpovede uviedol pod nátlakom to, čo od neho chceli operatívci z NAKA, svedok A. Q. sám potvrdil, že klame a súd prvého stupňa nebral námietky obžalovaného do úvahy. Aj tieto námietky obžalovaného považuje odvolací súd za neopodstatnené a to z toho dôvodu, že z ničoho nevyplýva, že by bol obžalovaný v rámci svojej výpovede zo 7. júla 2017 pod nátlakom, čo deklaroval aj svojím podpisom v zápisnici o predmetnom výsluchu v rámci poučenia podľa § 121 ods. 1 Trestného poriadku (č. l. 140 vyšetrovacieho spisu). Tvrdenie obžalovaného, že svedok A. Q. klame, nie je pravdivé, zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 19. novembra 2020 vyplýva, že svedok A. Q. po vyjadrení obžalovaného, že celá výpoveď svedka Q. je klam, uviedol, že na svojej výpovedi trvá (č. l. 1523 súdneho spisu). Z rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento sa námietkam obžalovaného podrobne venoval a vo svojom odôvodnení sa s nimi vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že výrok o vine obžalovaného v bode 1/, v bode 2/ a v bode 3/ rozsudku súdu prvého stupňa bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu tohto skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Odvolací súd odvolacie námietky obžalovaného, vo vzťahu ku skutkovým zisteniam považoval vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, za neopodstatnené.

K právnej kvalifikácii skutkov v bodoch 1/, 2/ a 3/:

Právna kvalifikácia skutku v bode 1/ ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a skutkov v bode 2/ a v bode 3/ ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona, aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa, ako aj všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávanych skutkov práve podľa uvedených zákonných ustanovení.

Zo skutkovej podstaty trestného činu vraždy vyplýva, že sa jedná o úmyselné usmrtenie iného, t. j. spôsobenie smrti inému. V posudzovanom skutku uvedenom v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa sa jedná o usmrtenie poškodenej E. U., s ktorou obžalovaný žil, mali spolu maloletého syna G. a to z dôvodu, že mu táto oznámila, že už s ním nechce žiť, odchádza do Českej republiky, zoberie so sebou ich spoločného maloletého syna G. a bude od neho požadovať vysoké výživné, na čo obžalovaný okamžite a vopred neuvážene reagoval. Zo skutkových okolností daného prípadu vyplýva, že obžalovaný nemal spáchanie skutku vopred premyslené, išlo o momentálny popud, ktorý okamžite viedol k realizácii úmyslu - zavraždiť poškodenú E. U.. Uvedený skutok spáchal obžalovaný na chránenej osobe - blízka osoba.

V skutkovej podstate trestného činu úkladnej vraždy sa jedná o úmyselné usmrtenie iného, avšak na rozdiel od skutkovej podstaty trestného činu vraždy s vopred uváženou pohnútkou, čo znamená, že k sformovaniu rozhodnutia usmrtiť iného došlo aspoň čiastočne na základe racionálnej úvahy páchatelia. V skutku uvedenom v bode 2/ rozsudku súdu prvého stupňa sa jedná o spôsobenie smrti poškodenému A. D. obžalovaným. Zo skutkových okolností vyplýva, že sa jednalo o skutok s vopred uváženou pohnútkou, keď obžalovaný dal svedkyňu M. L. tabletky na spanie, ktoré dala poškodenému A. D. do kávy a následne pustila do bytu obžalovaného, ktorý po vzájomnom fyzickom konflikte poškodeného A. D. usmrtil. V skutku uvedenom v bode 3/ rozsudku súdu prvého stupňa sa jedná o spôsobenie smrti poškodenej G. R., z dôvodu, že mu táto bránila v spolužití so svedkyňou M. L., ktorá s ním čakala dieťa. Zo skutkových okolností vyplýva, že obžalovaný mal v pláne zbaviť sa poškodennej G. R., pretože

chcel žiť so svedkyňou M. L. a keď vznikla príležitosť zavraždil ju.

Ďalší rozbor odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nad rámec vyššie vyjadreného nepovažuje odvolací súd za nevyhnutný a preto odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako na zákonne a vecne správny.

K výroku o uloženom treste:

V súvislosti s výrokom o treste napadnutého rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest, ktorý zodpovedá všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu. Medzi tieto v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Odvolací súd vzhľadom na druh trestu, a jeho vysokú výmeru, považuje za potrebné aj vo všeobecnosti uviesť, že trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatela trestného činu (zásad personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiadúce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatela a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nie len určenie trestu v rámci sadzby, tam kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej

činnosti, rozsahom majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určením podmienok obmedzení pri treste zákazu pobytu pri podmienenom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel'a. Nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Čo sa konkrétne týka výroku o treste uloženom obžalovanému, Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom len odkazuje na úvahy súdu prvého stupňa, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v ďalšom obsahu predloženého spisu, sú dostatočné, kompletne, presvedčivé, súd prvého stupňa ich veľmi podrobne rozviedol na str. 48 - 49 odôvodnenia svojho rozsudku a vzhľadom na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jednotu, bolo by duplicitné tieto úvahy opakovať, nakoľko si ich odvolací súd v celom rozsahu osvojil.

V súlade s § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona postupoval súd prvého stupňa aj pri zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, nakoľko bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody na doživotie.

Správny bol aj postup súdu prvého stupňa pri zrušení výroku o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 1T/7/2017 z 24. apríla 2018, právoplatného 24. apríla 2018, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona.

Riadiac sa vyššie vyjadrenými právnymi úvahami rozhodol odvolací súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je riadny opravný prostriedok prípustný.